

VERDOMD EN WEL

Ik hief mijn blik op, keek in de ogen van het meisje dat voor me stond en zag dat ze bang was, lichamelijk, ziekelijk bang; voor mij.

Onder dat etentje was ik tot mijn grote ergernis niet uit gekomen. Elke excuus werd van tafel geveegd, maar mijn grootste probleem was dat Maes het alleen maar gezellig vond om een keer mee uit eten te gaan. Het was verschrikkelijk dat ze een 'mensenmens' geworden was, hatelijk, onbetrouwbaar, op dat soort mensen viel niet te bouwen, want zij vond het niet erg om uit eten te gaan met mijn ouders. Ik miste de verlegen en mensenschuwe Maes.

'Hartstikke leuk juist!'

Belachelijk.

Dus daar zaten we dan, zij en ik, op een stoepje naast het station, nog maar enkele meters lopen van het restaurant vandaan. We zagen het licht schijnen op het pad dat langs het gebouw liep, daar stond een groepje jongeren te roken, terwijl er een oud echtpaar langs liep. We keken zo naar binnen, daar zaten ze al, die ouders van mij, mijn vader keurig deftig in pak, mijn moeder in haar zwarte zondagsjurk, eentje die ze bewaarde voor momenten als deze; een verjaardag, met een paarse roos in haar witte haren.

'Ze zitten te wachten,' gromde Maes, die me omhoog probeerde te trekken, maar ik hield mijn kont stevast op de grond en zond het meisje een van mijn dodelijke blikken. Ze stopte gelijk, streek haar jurk glad en zakte naast me neer, ze kwam wat ongemakkelijk te zitten door de strakke jurk rondom haar knieën en de hakken waarop ze liep, terwijl ze nooit hakken droeg.

'Nou, dan steek ik er ook nog maar eentje op,' verzuchtte ze.

'Goed zo,' antwoordde ik grijnzend, waarop ze met haar ogen rolde.

'Doe geen moeite,' gromde ik onmiddellijk, toen ik zag dat ze haar mond

alweer opendeed om toch nog eens te benadrukken dat ze niet begreep waarom ik dit nou zo erg vond. Haar kaak klapte dicht en ze bleef stil, slechts hijste ze aan die sigaret.

‘Je ouders hebben niets tegen drinken, toch?’

We schoten samen in de lach, een uitbarsting van een minuut of twee, waarna ik eindelijk de kracht voelde om deze nachtmerrie binnen te wandelen.

‘Ah!’ riep mijn moeder opgewekt toen ze mijn gebogen gang van lopen herkende, maar ogenblikkelijk werd afgeleid door het stralende, kleine meisje naast mij.

‘Wat fijn dat jullie er zijn!’ Ze omarmde mij, nam vervolgens Maes’ ellebogen vast en drukte een kus op haar wang.

‘Kom lekker zitten.’

‘Had de trein vertraging?’ vroeg mijn vader. Ik schudde mijn hoofd. ‘O.’ Dat was alles wat hij me het komende uur zou zeggen.

‘Wat drink je, kind?’ werd Maes gevraagd, waarop ze onhandig iets verzat op haar stoel, lieflijk glimlachte en ‘sauvignon blanc’ wist uit te brengen. ‘En jij?’

Maes antwoordde voor mij, omdat ze wist dat ik op het punt stond om met een scheve grijns ‘whisky’ te antwoorden, waar het naar haar mening nog veel te vroeg voor was.

‘Maak er maar twee van,’ sprak Maes, snel, maar helder, waarna ze geruststellend haar hand op mijn bovenbeen legde.

‘Ik hou niet van witte wijn,’ fluisterde ik in haar oor.

‘Dat doe je wel, alleen vergeet je het telkens omdat je elke avond eindigt met whisky,’ snauwde ze terug, waarop ik naar achteren leunde in mijn stoel, haar met één opgetrokken wenkbrauw bekeek en toch een zekere bewondering voor haar voelde.

De tijd tikte traag, zoals dat gaat op een gelegenheid als deze. We dronken vanzelfsprekend sneller dan dat de ober rondjes kon lopen tussen de tafeltjes door, dus waren de wijnglazen van Maes en ik vaker leeg dan gevuld, waaraan ik me mateloos irriteerde. Als ik niet rookte, moest ik drinken om maar iets te doen te hebben, ik werd er nerveus van; geen handeling uit kunnen voeren.

Mijn been trilde al, en we hadden nog maar net het eten besteld, het zou nog zeker een halfuur duren voordat mijn moeders vragen werden gestelpt met voedsel dat naar binnen ging, in plaats van woorden die die mond uit rolden.

‘Wij gaan nog even roken,’ gromde ik, toen de ober langs was gekomen om te vertellen dat er aan ons eten gewerkt werd.

‘Jongens.’

‘Mam,’ verzuchtte ik op dezelfde toon.

Ze wuifde het met een handgebaar weg, waarop ik vlug opstond, mijn jas en die van Maes ophaalde en het meisje met haar jas ook haar stoel uit lokte.

‘Ze vinden het vervelend,’ begon Maes toen we buiten al rokend de plek van de jongeren hadden ingenomen.

‘Ik ook.’

Haar blik brak een beetje, maar ik nam de moeite niet me daarvoor te excuseren. Het was nu eenmaal zo: ik vond het vervelend; opgesloten zitten, vastgeplakt aan een stoel, mijn handen plat op tafel, moeten glimlachen en dan ook nog eens moeten doen alsof ik het uitermate naar mijn zin heb. En dan, als kers op de taart; dankbaar moeten zijn, die dankbaarheid dan tonen, mijn ouders bedanken voor het heerlijke eten dat ik nog niet eens geproefd had.

‘Je doet het jezelf aan, weet je,’ merkte Maes op.

Ik reageerde niet. Ik kon het niet ontkrachten, maar bevestiging duldde ik niet.

Ik doe mezelf wel meer aan, schoot er door me heen.

‘Je weet niet hoe ze zijn.’

‘Goh!’ gromde Maes. ‘En hoe zou dat toch komen?’

Doordat je me nooit iets vraagt.

Maar ik antwoordde: ‘Ik praat er niet graag over.’

‘Nee, dat heb ik inmiddels ook wel gemerkt.’

Ik slikte een opkomend verwijt in.

Je zou het weten als je het me eens had gevraagd, als je ook maar één enkele keer in al die jaren, zou hebben gevraagd wat er nu eigenlijk mis is gegaan tussen die man en mij. Maar dat heb je niet gedaan. Je deed het niet, je doet het niet en je zal het ook nooit doen. Omdat jij het te druk hebt met je om jezelf te bekommeren, en mij om jou te laten bekommeren.